

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 188:

Forslag til lov om ændring af lov om vederlag og pension m.v. for ministre.

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 1/2 94).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Statsministeren (Nyrup Rasmussen):**

Der er visse emner, som med usvigelig sikkerhed dukker op i den politiske og medicinske debat med mellemrum. Til dem hører spørgsmålet om vederlag og pension m.v. til folketingsmedlemmer, ministre, borgmestre samt medlemmer af vore amtsråd og vore kommunalbestyrelser.

Det er der ikke noget forkert i eller noget unaturligt i – sådan må det være. Men forudsætningen for en fornuftig debat om dette emne er, at debatten føres på et sobert grundlag, hvor man med kendte udtryk fra sportens verden går efter bolden og ikke efter manden. Følger man den spilleregulering, vil man få en helt anderledes debat end den, må jeg sige noget hetzelligende diskussion, der har verseret de seneste uger.

Jeg betragter det foreliggende lovforslag fra medlemmer af Fremskridtspartiet, nr. L 188, som en af disse sidste krampetrækninger i denne del af debatten. Forslagsstillerne fisker i røtte vand. Hensigten er tydeligvis at score nogle lette point, mens der fortsat er medicinske opmærksomhed om emnet.

Derfor skal jeg ikke ved denne lejlighed gå ind i en nærmere gennemgang og diskussion af Fremskridtspartiets lovforslag, som det foreligger. I stedet vil jeg henvise til det brev, som gruppeformændene på vegne af seks af Folketingets partier: Socialdemokratiet, Centrum-Demokraterne, Det Radikale Venstre, Kristeligt Folkeparti, Venstre og Det Konservative Folkeparti, den 3. februar 1994 sendte til formanden for Folketingets Udvalg for Forretningsorden.

I brevet, som jeg går ud fra er Tingets medlemmer bekendt, opfordrer partierne dette udvalg til:

»at kortlægge reglerne om vederlag og pension for folketingsmedlemmer og ministre i sammenlignelige lande, bl.a. i Norge, Sverige, Tyskland og Holland.

På baggrund af kortlægningen opfordres udvalget til at give en vurdering af det eventuelle behov for modernisering af de danske regler.«

Og det tilføjes i brevet:

»Drøftelserne bør bl.a. ske i lyset af de aftaler, der gælder for borgmestre, ledende medarbejdere i administrationen og i det private erhvervsliv.«

Jeg vil gerne fastslå, at jeg lægger overordentlig stor vægt på den brede enighed, som brevet fra gruppeformændene så klart er et udtryk for. Vi skal lytte til befolkningen også på dette felt, men vi skal samtidig søge at skabe forståelse i befolkningen for vores arbejdsvilkår som ministre og som folketingsmedlemmer. Denne opgave kan vi kun løfte i fællesskab partierne imellem og ved at føre debatten på et sagligt og et konstruktivt grundlag.

Derfor er det arbejde, som nu iværksættes i Folketingets Udvalg for Forretningsorden, betydningfuldt. På regeringens vegne vil jeg gerne ved denne lejlighed give tilsagn om en villig bistand fra de berørte ministerier til det kommende udvalgsarbejde.

Arbejdet igangsættes med det klare og for de seks partier fælles sigte, at det ikke er formålet at forringe de samlede økonomiske vilkår hverken for folketingsmedlemmer eller for ministre. Opgaven går i stedet ud på at vurdere, om regler og vilkår kan udformes mere tidssvarende og sammenhængende.

Vi er også enige om, at det samlede sæt af regler for vederlag og pension for folketingsmedlemmer og ministre ikke i dag indebærer for gunstige vilkår, når ansvaret og arbejdsdagens længde tages i betragtning. Jeg synes, det er et rigtigt udgangspunkt.

Med disse bemærkninger skal jeg afvise Fremskridtspartiets forslag om ændring af lov om vederlag og pension for ministre.

Ole Espersen (S):

Jeg tror, at det er helt korrekt, når jeg giver udtryk for, at der næppe kan siges at være tale om, at folketingsmedlemmer eller ministre le-